

Op werkbezoek in Plombières ofwel Bleyberg (dinsdag 03 juni 2008).

Wat een vrijheid. Yke zit in Oostenrijk en eindelijk mogen wij zelf een locatie bepalen waar

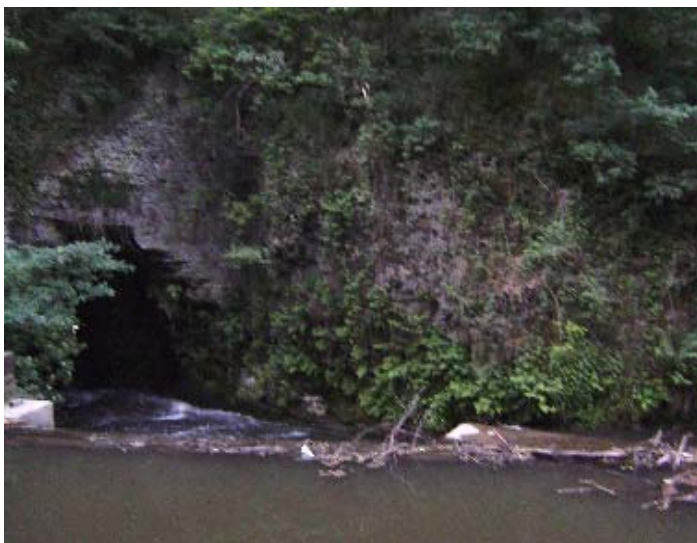

we genieten willen van al het plantenschoon dat de natuur ons kan of wil bieden. Binnen 30 seconden zijn we het eens. Bovendien mochten we ook nog een schoonheid uit Brunssum begroeten die we dus gelijk mee namen naar het mijngebied bij Plombières (net even over de grens en binnen ca. 15 minuten bereikbaar).

We parkeren vlak bij die bijzondere kerk van het huidige Plombières. Deze kerk is gebouwd in een bijzonder karakteristieke bouwstijl en is alom bekend om haar achthoekige

neo-byzantijns uiterlijk. Het bouwwerk stamt uit 1935 en is in de wijde omgeving bekend als De Onze-Lieve-Vrouwekerk van Bleyberg. Deze keer dus geen kenmerkende hoge torenspits als oriëntatiepunt. Ook voor ons een typisch en opvallend gebouw.

Even vanaf de brug een blik op de Geul en dan volgen we een landweg langs het park, richting mijngebied. Onderweg staan we al diverse keren stil bijv. om te genieten van prachtige muurvaren maar ook van de naambordjes van straten, huizen, enz. Het is prachtig om op te merken dat veel namen uit onze moedertaal stammen en dus in het dialect gemakkelijk te herkennen zijn. Het is best wel jammer dat politieke grenzen die rijkdom aan talen in deze regio met zoveel taalcultuur zo fors heeft weten te beperken. Dit verschijnsel is ook in vele andere regio's herkenbaar.

Blij zijn we met de aanwezigheid van een voormalig mijnwerker, Hub, die uitgebreid in gaat op die vervormde rotsformatie en dit combineert met zijn ervaringen ondergronds. Natuurlijk hebben onze ogen al genoten van diverse planten en mogen we beslist niet de fraaie muurvarens niet vergeten. Even later scoren we de eerste zinkviooltjes en tot verbazing met meer variatie aan kleuren als normaal wordt vermeldt. De lichtgele kleur maakt soms plaats tot diep geel en zelfs licht paars ofwel mauve. Spoedig volgen het engels gras met zijn rode bloemhoofden en

de blauwe vleugeltjesbloem. Voor zinkboerenkers zijn we al te laat in het groeiseizoen.

Plombières of Bleiberg (Bleyberg) of Blieberg ligt in een interessant taalgebied waarbij verschillende talen elkaar ontmoeten (en soms bestrijden). Het oude (Limburgse) dialect is bijna verdwenen, het Nederlands of Vlaams rukt op en aan oostzijde loert het Duits. Tja, een Franstalige gemeente aan de noordzijde van het Franse taalgebied ontmoet veel vreemde klanken en woorden. Onze invasie zal helaas te vroeg zijn om vele inwoners te verontrusten. Misschien kunnen we een beetje de taalgrens verleggen met onze mengelmoes aan dialecten. De gemeente kent heel veel dorpen en gehuchten of buurtschappen. Uit tal van documenten en namen blijkt dat het dialect ooit een grote rol heeft gespeeld in dit stukje van België. Helaas zul je met moeite steeds minder ouderen vinden die hun lokale

dialect nog voldoende beheersen. De jeugd lijkt te verfransen alhoewel we een knaap aantreffen die ons dialect in perfect Frans voor zijn vriendje wist te vertalen. Er is nog hoop ! Die jongen heeft nog geen weet van zijn taalrijkdom.

Een pad linksaf brengt ons richting Geul en brengt ons bij de bekende doorgang door het Carboongesteente, ooit aangelegd om het overstromingsgevaar voor de mijnwerkers te minimaliseren. In feite is de Geul dus een beetje omgelegd. We bewonderen het "gat" door de berg en harten van vogelaars gaan ter plekke sneller kloppen want we ontdekken er een viertal waterspreeuwen (koppel met jongen?). Deze vogel met zijn witte borst geldt als zeer zeldzaam, zowel in Nederland als in België.

Wat is dit een uniek plekje! We genoten al van de wilde lupine, het zinklepelblad is al weer op zijn retour maar o.a. het zeekruid, blaassilene, kamperfoelie en kruisbladwalstro vragen alweer onze aandacht. Hoog in diverse wilgen herkennen we diverse duidelijk zichtbare "spechtenunderzettingen" en het gepiep van de jongen is duidelijk waarneembaar. De forse helling (met fikse treden) wordt even verkend vanwege de schitterende planten Vingerhoedskruid maar uiteindelijk gaan we rechtsaf en volgen de Geul. Een stukje verder lopen we via een hekje het oude (gesaneerde) mijnterrein in en ontmoeten een tweetal jonge vissers (met hun taaleigenschappen) bij de vijver. Het koppeltje ganzen is deze keer zeer verdraagzaam en laat ons ongestoord passeren. Het pad brengt ons om de restanten van de oude mijnbergen (afvalresten). Een mossoort (?) met bloedrode hoofdjes dwingt ons weer tot een minutenlange pauze.

De tijd dringt en dwingt ons tot een snellere stap en de kortste route via een soort landweg. Desondanks loopt het tempo niet echt omhoog want er waren weer genoeg andere leuke plantjes en momenten om even nader te bekijken of van te genieten. Een verscholen kruisbeeld herinnert waarschijnlijk aan een verongelukte (Italiaanse) mijnwerker. Later dan de bedoeling was bereiken we weer ons vertrekpunt zodat we tegen tien weer in Mechelen arriveren en ieder zijn eigen thuisreis kan starten. Onze gast Renate wacht dus nog een "lange" thuisreis en zij leek deze avond te hebben genoten van wat het voormalige mijngebied ons bood.

